

РЕШЕНИЕ

№ 4775

гр. София, 05.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова

Мария Стоева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **12131** по описа за **2025** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба с вх. № 141777/23.04.2025г. по описа на Софийския районен съд от Комисията за енергийно и водно регулиране, представлявано от председателя П. М., срещу решение № 1225/31.03.2025г., постановено по анд № 4897/2024г. по описа на СРС, 122 с-в, с което е отменено наказателно постановление № НП - 6/14.02.2024 г., издадено от председателя на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което на основание чл. 206, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ на „Овергаз мрежи“ АД, ЕИК:[ЕИК] е наложено наказание имуществена санкция в размер на 20 000,00 /двадесет хиляди/ лева.

В касационната жалба са наведени доводи за неправилност на обжалваното решение, поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи, че са спазени изискванията за надлежно образуване и протичане на административнонаказателното производство. Поддържа, че са налице и материалноправните основания за налагане на санкцията, тъй като „Овергаз Мрежи“ АД е нарушил задължителен акт на Комисията, обективиран в решение по т.3 вр. т.2 от диспозитива на Протокол № 206 от 28.06.2023г. Иска се обжалваното решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено ново, с което да се потвърди процесното наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът, чрез процесуален представител, поддържа жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - Овергаз Мрежи“ АД, чрез процесуален представител, оспорва касационната жалба по представения в писмения отговор доводи. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд – София - град, XXVII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Производството пред СРС е образувано по редовна и допустима жалба на „Овергаз Мрежи“ АД против наказателно постановление № НП - 6/14.02.2024г., издадено от Председателя на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което на основание 206, ал.1 от Закон за енергетиката (ЗЕ), на „Овергаз Мрежи“ АД, титуляр на лицензия № Л-440-12 от 30.03.2015г. за дейността „снабдяване с природен газ от краен снабдител“, е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лева. Като основание за издаване на НП органът е посочил, че дружеството в срок до 14.07.2023г. не е представило в КЕВР коригирана справка за определяне на годишна лицензионна такса за 2023г., която в частта „приходи от лицензионна дейност“ да включва всички приходи от извършваната лицензионна дейност, включително от приходите от продажбата на природен газ и приходи от достъп и пренос до газопреносната мрежа, с което е нарушило решение на КЕВР по т.3 във вр. с т.2 от Протокол №206/28.06.2023г.

С Решението на КЕВР, във връзка с доклад относно годишни лицензионни такси, които се събират от КЕВР, е указано на дружествата, титуляри на лицензия за дейността „снабдяване с природен газ от краен снабдител“, ежегодно при изготвяне на справката за определяне на годишна лицензионна такса за тази дейност, да включват в частта „приходи от лицензионна дейност“, всички приходи от извършваната от тях лицензионна дейност, включително приходите от продажбата на природния газ и приходи от достъп и пренос до газопреносната мрежа, както и приходи от продажба на природен газ за балансиране.

По делото не е спорно, че „Овергаз Мрежи“ АД е титуляр на лицензия № Л-440-12 от 30.03.2015г. за дейността „снабдяване с природен газ от краен снабдител“. Не е спорно, че с писмо изх. № Е-15-60-21 от 04.07.2023г. дружеството е уведомено за дадените указания с решението по т.3 от дневния ред от протокола от заседание на КЕВР, както и, че указанията не са изпълнени, нито в срока по подточка 3 от решението, нито след това. В тази връзка е издаден АУАН № Г-КРС-3/14.12.2023г., срещу който „Овергаз Мрежи“ АД е възразил. На 14.02.2024г. е издадено процесното НП.

За да отмени процесното НП, решаващият състав на СРС е приел, че не е налице материалноправното основание за ангажиране административнонаказателната отговорност на дружеството – лицензиант, тъй като решението на КЕВР, не представлява индивидуален административен акт – Комисията не е овластена по силата на закон да дава такива указания, в която връзка решаващият съд е изложил подробни мотиви.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съгласно разпоредбата на чл.206, ал.1 от ЗЕ, на енергийно предприятие, което наруши разпоредби на този закон, на подзаконовни нормативни актове по прилагането му, контролът за

изпълнението на които е възложен на комисията, на общи или индивидуални административни актове на комисията, правнообвързващи решения на АСРЕ или условията на издадената му лицензия, се налага имуществена санкция от 20 000 до 1 000 000 лв.)

Следва да се посочи, че актът на КЕВР обективиран в Протокол № 206 от 28.06.2023г. – решение по т.3 дневния ред, вр. т. 2, не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК, тъй като не обективира властническо волеизявление на административен орган, от категорията на оспорваните по съдебен ред. Решението в оспорваната част няма за цел да създаде права или задължения или да засегне непосредствено права, свободи или законни интереси на посочените дружества, тъй като задължението за подаване на отчетна информация по видове дейности, въз основа на която да се определи годишната лицензионна такса, произтича от самия закон- чл.38, ал.1 от Закона за енергетиката.

Дружествата-лицензианти са задължени да водят отделна счетоводна отчетност за всяка дейност, подлежаща на лицензиране по този закон и други дейности, за всеки клон и предприятие и дейности при регулирани и свободно договорени цени /чл.37, ал.1 от ЗЕ/.

Енергийните предприятия са длъжни ежегодно да предоставят на комисията: годишните си финансови отчети, включително приложенията към тях, съгласно ЗСч. и годишните одиторски доклади; отчетна информация по видове дейности; енергийните предприятия са длъжни при поискване от комисията, от Комисията за защита на конкуренцията и от Европейската комисия в изпълнение на техните правомощия да предоставят документация, счетоводна, технико-икономическа и друга информация, включително за сключени договори /чл.38, ал.1 и 2 от ЗЕ/.

Във връзка с горното, решението на КЕВР по т.3 от дневния ред по Протокол № 206 от 28.06.2023г. е с организационен, указателен характер, изхождащ от регулаторното правомощие на КЕВР за събиране на такси – чл.28, ал.1 от ЗЕ, чийто размер е одобрен с тарифа на Министерски съвет - ал. 2. За никое от дружествата като самостоятелни правни субекти, не произтичат пряко и непосредствено правни последици от обстоятелството, че подадените от тях справки за определяне на годишната лицензионна такса (безспорно са задължени да подават такива справки пред Комисията за енергийно и водно регулиране), следва да съдържа приходите от всички видове дейности в Република България, каквото е указанието по т.2 от диспозитива на акта. Правни последици от съобразяването на отчетените приходи от дейността биха възникнали въз основа на последващи действия на КЕВР. В случай, че Комисията установи, че дружеството-лицензиант е нарушило регламентираните изискванията, относими към начисляването на годишните лицензионни такси и/или внесло несъответна лицензионна такса, последната има правомощието да „доначисли“ годишна такса за лицензионни дейности чрез издаване на Акт за установяване на публично държавно вземане. Компетентността на КЕВР да вземе решение за издаване на АУПДВ е уредена в чл.28, ал.1-3 от ЗЕ във вр. с чл.166, ал.2 от ДОПК, като таксите по реда на ЗЕ и ЗРВКУ представляват публични държавни вземания.

При постановяване на оспореното пред АССГ решение не са осъществени релевираните с жалбата касационни основания или други, сред тези, за които касационната инстанция следи служебно-чл.348, ал.1, т.2 НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН, вр.чл.218, ал.2 АПК: съществени процесуални нарушения, свързани с правораздавателната власт на СРС, законността на състава, дължимата за съдебното решение писмена форма и нейните реквизити, както и със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Предложената от СРС аргументация е съответна на фактическите установявания по делото и отговаря на възраженията на жалбоподателя, които са преповторени и в касационната жалба. Поради това, касационната

инстанция намира за ненужно да я преповтаря, като на основание чл.221, ал.2 АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН препраща към мотивите на оспореното решение. Следва да бъде посочено и това, че решението на СРС е в съответствие с вече формираната практика на АССГ по въпросите, повдигнати с касационната жалба, с която касационният състав се съобразява.

Предвид гореизложеното решение № 1225/31.03.2025г., постановено по анд № 4897/2024г. по описа на СРС, 122 с-в, с което е отменено наказателно постановление № НП - 6/14.02.2024 г., издадено от председателя на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което на основание чл. 206, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ на „Овергаз мрежи“ АД, ЕИК:[ЕИК] е наложено наказание имуществена санкция в размер на 20 000,00 /двадесет хиляди/ лева, следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора и с оглед направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в касационното производство, съдът намира същото за основателно. В полза на ответника по касация се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 70 /седемдесет/ евро съгласно чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XVII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1225/31.03.2025г., постановено по анд № 4897/2024г. по описа на СРС, 122 с-в, с което е отменено наказателно постановление № НП - 6/14.02.2024 г., издадено от председателя на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което на основание чл. 206, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ на „Овергаз мрежи“ АД, ЕИК:[ЕИК] е наложено наказание имуществена санкция в размер на 20 000,00 /двадесет хиляди/ лева.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране, да заплати на „Овергаз Мрежи“ АД с ЕИК[ЕИК], сумата от 70 /седемдесет/ евро – разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: